

Program wychowawczy > Klasa I > Wartość III > Pozytywna relacja względem kolegów, koleżanek w szkole i poza szkołą

III. PEDAGOG

3.1. TREŚĆ MATERIAŁU

Wychowanie dziecka w pierwszych latach szkoły podstawowej powinno być nakierowane m.in. na nabywanie umiejętności społecznych: kontaktowania się i tworzenia relacji z rówieśnikami i z innymi ludźmi z otoczenia szkolnego, a także pozaszkolnego (podwórko, koła zainteresowań itp.). To także wykształcenie w dziecku pozytywnej postawy wobec drugiego człowieka. Dziecko rozumie, że każdy człowiek ma takie same prawa jak ono, że wszyscy są wartościowi i każdy jest potrzebny. Dziecko potrafi nawiązywać i podtrzymywać relacje i przyjaźnie z rówieśnikami.

3.2. LITERATURA WYBRANA Z KOMENTARZEM

3.2.1. M. Kownacka, *Plastusiowy pamiętnik*, wyd. Siedmioróg, Warszawa 2018, s. 27-28.

Wstęp

Maria Kownacka (1894-1982), polska pisarka, tłumaczka, autorka „Dziennika Dziecięcego” redagowanego w czasie Powstania warszawskiego, sztuk scenicznych i słuchowisk radiowych dla dzieci. Współpracowała z czasopismem „Płomyk”. Jej najbardziej znane książki to książki dla dzieci, m. in.: *Plastusiowy pamiętnik*, *Kukuryku na ręczniku*, *Cztery mile za piec*, *Miała babuleńka kozła rogatego*, *Kajtkowe przygody*, *Rogaś z Doliny Roztoki*.

Cytat

O Zosi niszczycielce historia smutna wielce

„Dzisiaj rano, ledwo Tosia otworzyła piórnik, zaraz Zosia woła:

– Tosiu, daj no mi scyzoryk, odkręcę tę śrubkę w ławce!

Scyzoryk nie zdążył się nasrożyć, a tu: zgrzyt... zgrzyt... już miał ostrze wyszczerbione o żelazną śrubkę.

Ale Zosia nie zważa na to, kręci dalej. Wtem ostrze ześlizguje się ze śrubki prosto w palec Zosi.

– A to wstrętny scyzoryk!

Program wychowawczy > Klasa I > Wartość III > Pozytywna relacja względem kolegów, koleżanek w szkole i poza szkołą

Zosia rzuciła go i owinęła krwawiący palec chusteczką.

Zaczął się ćwiczenie.

– Oj, nie mam stalówki! Tosiu, pożycz mi stalówkę!

Tosia zaraz pożyczyła stalówkę.

Zosia gryzmoli, nie widzi, że atrament pryska ze stalówki, że całe palce atramentem powalane.

W końcu przycisnęła tak mocno, że... stalówka pękła.

A na stronicę skoczyło dziesięć kleksów.

– Oj! Co to będzie? Przyjdzie, pani będzie się gniewała!

Ale Zosia znowu:

– Tosiu! Pożycz mi gumę!

Chwyciła Zosia biedną gumę-myszkę – trze... trze... zamazała całą stronicę.

– To jest guma do ołówka, atramentu nią nie zetrzesz!

Więc Zosia w płacz, a Tosia pociesza:

– Nie płacz, Zosiu, powoli nauczysz się wszystkiego... nie będziesz kaleczyła się scyzorykiem, nie będziesz robiła kleksów w zeszytcie, nie będziesz łamała stalówek.

Wszyscyśmy w piórniku powiedzieli, że ta nasza Tosia, to jest za dobra...”

Podsumowanie

Przedstawiony powyżej fragment ukazuje pozytywną relację z koleżeńską głównej bohaterki. Tosia jest dziewczynką koleżeńską i czynną. Jest dobrze przygotowana do lekcji, ma wszystkie potrzebne przybory szkolne. Zosia – koleżanka z ławki, przeciwnie – jest nieprzygotowana, ma bałagan wokół siebie. Robi kleksy w swoim zeszytcie, niszcząc go, a w dodatku psuje przybory Tosi. Mimo to, Tosia chce pomóc niezręcznej koleżance, jest wobec niej serdeczna i troskliwa. Pociesza Zosię, że wszystkiego wkrótce się nauczy i będzie sobie lepiej radziła.